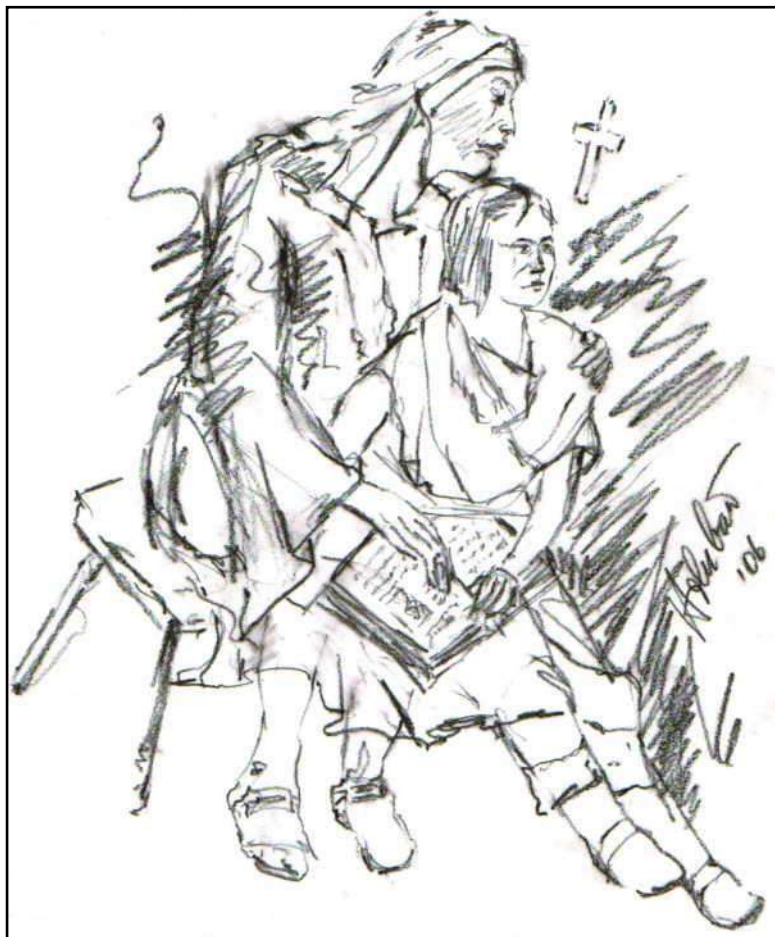

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

září 9/2006

Svatá Ludmilo, oroduj za nás
Svatý Václave, oroduj za nás

Častou příčinou lidských krizí bývá také touha po životním úspěchu. Moderní euroamerická civilizace stvořila mýtus úspěšného jedince. Měřítkem hodnoty lidského života se dnes stává úspěch. Jenže ten často nespočívá v konání velkých a prospěšných věcí, ale v povyšování se nad druhé.

Člověk tedy nedosahuje úspěchu svými pracovními výsledky a kreativitou, ale za cenu potlačení tvořivosti a snížení výsledků druhých. Touha po úspěchu bývá v naší civilizaci často poznamenána neurotickou soupeřivostí a zápasem.

"Ostré soupeření obsahuje prvky nepřátelství, neboť vítězství jednoho znamená porážku druhého" (K. Horney). Jde tedy spíše o zápas s protivníkem než o dosažení pozitivního výsledku. Pozorujeme to dnes v mnoha sférách: v politice, ve sportu, v obchodu, v kultuře, v médiích atd. Jestliže se podaří protivníka ponížit a umenšit jeho možnosti a vliv, znamenají i nepatrné vlastní výsledky "velký úspěch".

"Už ve škole se dětem vštepuje, že by se měly snažit, aby byly ve třídě mezi všemi první, a že musí vyhrávat, pokud si chtějí získat obdiv. Pouze tehdy, když mladí vykazují úspěch, mají šanci získat v budoucnosti vlivné, prestižní a dobře placené místo. Prakticky na kterékoli životní dráze se lidé ve snaze více získat snaží šplhat po žebříku úspěchu – více peněz, vlivu a uznání" (J. Vaniér). Vyrůstáme-li už od nejtěšnějšího mládí v takové atmosféře úspěšnosti, může se stát honba za ním součástí lidské přirozenosti. Široká diskuse etnologů a psychologů napříč různými civilizacemi prokazuje, že mimořádně vysoká hodnota, která je v naší civilizaci připisována úspěchu, neplyne zřejmě z přirozených a vrozených lidských potřeb, nýbrž jde o potřebu umělou, kterou vytvořil Západ.

V naší civilizaci otrásl kult úspěchu rovnováhou, která by měla existovat mezi jednotlivými hodnotami lidského života. Úspěch se stal nejen první hodnotou, ale také kritériem posuzování všech hodnot dalších: všechny nejdůležitější byly v západní civilizaci poznamenány - nechceme-li přímo říci postiženy - úspěchem.

I mezilidské vztahy byly zasaženy rivalitou. I ta nejlepší přátelství a kamarádství bývají často ohrožena, jakmile dojde ke konfrontaci úspěchů. Podobné je to i v manželství, kdy se lepší pracovní výsledky jednoho z manželů často stávají příčinou konfliktů. Tato silná tendence dosáhnout úspěchu vystavuje člověka pokušení vykořisťovat druhé (včetně životního partnera) ve snaze dosáhnout osobního úspěchu. Také vnímání osobní či národní důstojnosti není zbaveno hodnocení podle měřítek úspěchu. Osobní důstojnost se měří výlučně úspěchem.

Jakmile nemůže život přinášet další úspěchy, ztrácí při takovém přístupu hodnota lidského života svůj smysl. Pokud slabší jedinec neobstojí v konkurenci a zápasu, bývá téměř automaticky vyřachován ze hry a vykázán na okraj společnosti.

Milí přátelé,

o letošních prázdninách zasáhla Evropu a i Ameriku velká horka. Ve zprávách můžeme často slyšet diskuze o globálním oteplením, které by mohlo ohrozit náš život na zemi. Mnoho lidí, včetně mého přítele Franka, to však komentují slovy: „Zpravodajství má program 24 hodin denně, proto se musí o něčem diskutovat. I kdyby to nebylo až tak podstatné, hlavně že to zaměstná mnoho lidí.“

Ted' se zeptám já vás milí čtenáři - je to vedlejší problém, anebo není? Předpokládám, že bych se setkal s různými odpověďmi napříč celým spektrem.

Dobře však víte, že se tento časopis nezabývá otázkou globálního oteplení, ale našeho vztahu k Bohu. Posuňme se tedy k tomuto tématu. Je pro vás otázka víry ve vaší rodině důležitá, méně důležitá, nebo jenom zajímavá? Radíte svým dětem aby si při výběru partnera všímali jeho víry? Bavíte se se otevřeně o otázkách víry? Respektujete ostatní náboženství? Vzděláváte se v otázkách víry? Myslíte na svou budoucnost...?

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

(pokračování ze str.2)

Tímto kultem byly do jisté míry poznamenány i náboženské hodnoty. V pastorační práci se často pokládá za bernou minci jen počet účastníků bohoslužeb, velké hmotné prostředky na nejrůznější dobročinná díla, pověst "mocných tohoto světa" a všechny ostatní konkrétně poměřitelné efekty. V osobním duchovním životě se pak často stává tou nejdůležitější věcí "mravní" úspěch. Slabost, nedokonalost a jakákoli mravní křehkost bývá často pokládána za definitivní prohru.

Také obraz Boha, který si vytváříme, je často poznamenán mentalitou úspěchu, přičemž si vůbec nemusíme uvědomovat, že se modlíme k Bohu, který od nás podle našeho přesvědčení neustále vyžaduje co nejlepší výsledky, tak jak jej od nás dříve očekávali rodiče a vychovatelé. Proto máme tolik potíží uvěřit, že jsme jím bezpodmínečně milováni - a to i tehdy, podléháme-li svým slabostem a sklízíme-li nejrůznější životní porážky.

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Pane Ježíši, nemám v životě nic jiného než tebe. Najdu-li něco, co mi pomůže, budu ti nesmírně vděčný. Ale i kdybych byl sám, ty, Pane, mi stačíš – s tebou začnu znovu.

Serentha Luigi

Bože můj, jsem niterně přesvědčen, že má důvěra v tebe nikdy nemůže být příliš velká a že to, co mi dáš, bude vždy větší než to, v co jsem doufal.

Claude de la Colombiere

Minigalerie krajanů Věra Rychecká-Langrová

V minigalerii krajanů se setkáváme s lidmi, kteří přišli do Spojených států za velmi odlišných okolností. Některým z nich hrozila dokonce smrt, kdyby zůstali „doma“. Další odešli s absoultním nesouhlasem s režimem, který tehdy v našem státě panoval. Jiní hledali pracovní příležitost, následovali svého partnera nebo chtěli poznat cizí zemi, která se jim stala nakonec vlastní. Správně máme rozlišovat mezi exulanty a emigranty.

Dovolte mě představit jednu ženu, která je kamarádka mé maninky a od roku 1988 žije v Kalifornii. Článek je převzat z Vlastivědné revue „Valašsko“.

Věra Rychecká-Langrová - Vsetíňanka žijící od r. 1988 v USA

Na Valašsko od Vsetína jsem se s rodiči a sestrou přestěhovala z Povážské Bystrice v roce 1939, kdy jsem měla třináct let. První dojem po příjezdu na Vsetín (jela jsem s otcem motorkou Jawou) byl velmi vzrušující. Vidím v Bečvě brouzdající se děti, to nebyl ten divoký Váh, ale poklidně tekoucí řeka... Ihned mě upoutaly okolní hory a řekla jsem otci, dobře sis toto místo vybral, bude se nám zde dobře žít.

Kolonie ještě nebyla dostavěna, a tak si otec nechal postavit rodinný domek na Rybníkách. Když jsem přišla první den do školy, děvčata se předbíhla, každá se mnou chtěla sedět – chtěly slyšet slovenský jazyk, ale byly zklamány. My jsme doma mluvili česky. Celá rodina začala ihned chodit do Sokola, já jsem hrála „u Bečvy“ tenis, v zimě bruslila, ale hlavně lyžovala. Zapsala jsem se do turistického oddílu. Sídlił na Pančavě. V sobotu jsme odjížděli vlakem do Karlovic, odtud pěšky na Soláň, na Kyvňacky, tam nás již ve vytopené chatě čekal velký turista, nezapomenutelný Vojta Menšík.

Za manžela jsem si vzala Hanáka z Prostějova, ale vždy mi říkal: „Už se nevrátím na tu rovinu.“ Zamiloval si vsetínské kopečky. Milovali jsme valašský folklor, jadrné valašské nářečí, typické valašské chaloupky, a tak jsme si upravili v Karloince na Mynářce opuštěnou dřevěnici, kterou jsme však po letech s těžkým srdcem, pro budování přehrady na Stanovnici, opuštěli. Přilnuli jsme k přírodě, chalupa voněla nasušenými bylinkami, hříby i kmínem. Tak jsme si v roce 1980 vyhlédli v Halenkově – Dinotici jinou dřevěnici, kterou jsme si opravili a nazvali Veronika 2. Já si ji nazvala „Valašským nebem“. I s tímto místem u říčky Dinotička jsme splynuli. Každým rokem jsme pálili slivovici a vítali bezpočet hostů. Trvale pak zde pobýval malíř František Strážnický, bývalý učitel na vsetínském gymnáziu a nadšený milovník Valašska, a také jeho přítel František Kamenický. Po dokončení chalupy, kdy si každé ráno manžel obhlížel záhon růží v šedesátiletých letech na infarkt umírá. Předtím mi zemřel otec, milovaná sestra, švagr a v r. 1986 i maminka. Ocítla jsem se sama, děti jsme neměli.

Myslela jsem, že Valašsko nikdy neopustím, leč osud rozhodl jinak. V roce 1988 se na mně přišel podívat Čechoameričan, který byl za války totálně nasazen u mého otce, který jej tak uchránil před odchodem do

Reichu. On vdovec, já vdova. Přijala jsem pozvání navštívit Ameriku – kdo by také po ní netoužil, když jsme za čtyřicetileté totality nemohli na západ? Odlétala jsem tam však jen „na obhlídku“. František mě však přesvědčil, abych s ním v Kalifornii zůstala. Dala jsem si ale podmínku – jediné když každým rokem na několik měsíců poletíme na Valaško. A tak již letos po osmnácté, dá-li Bůh, budeme přelétávat oceán a těšit se na valašské kopečky, na valašské nebe, vůni rozkvetlých třešní a jabloní.

Tam nám již přítelkyně Alenka připraví kulturní program, abychom nevynechali žádnou vernisáž (hlavně mého životního přítele malíře Ilji Hartingera) či divadelní přestavení, které tam zajišťuje prof. Urubek.

Pokud budu žít, chtěla bych každým rokem „zažít“ Valaško, a jak řekl básník, „nasytit se krajíce domova“.

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XXV.

„Lidé se natlačí do rychlíků,“ řekl malý princ, „i když nevědí, co hledají. A tak se rozčilují a točí se kolem dokola...“ A dodal: „Nestojí to za to...“

Pramen, k němuž jsme přišli, se nepodobal saharským studnám. Studny na Sahare jsou pouhé jámy vyhloubené v písku. Tahle se podobala vesnické studni. Ale nebyla tam žádná vesnice a myslel jsem, že se mi to jen zdá.

„To je zvláštní,“ řekl jsem malému princovi, „všechno je připraveno: rumpál, vědro i provaz...“

Zasmál se, dotkl se provazu a otočil rumpálem. A rumpál zaskřípal jako stará korouhvička, když vítr dlouho spal.

„Slyšíš?“ řekl malý princ, „probouzíme studnu a ona zpívá...“

Nechtěl jsem, aby se namáhal.

„Počkej,“ řekl jsem mu, „pro tebe je to příliš těžké.“

Pomaloučku vytahoval vědro až k okraji. Postavil jsem je na roubení pěkně do rovnováhy. V uších mi stále zněl zpěv rumpálu a ve vodě, která se dosud chvěla, jsme viděli odraz chvějícího se slunce.

„Toužím po té vodě,“ řekl malý princ, „dej mi, prosím, napít...“

A teď v tu chvíli jsme pochopil, co hledal.

Zvedl jsem vědro až k jeho rtům. Pil se zavřenýma očima.

Bylo to líbezné jako sváteční den. Ale tato voda nebyla jen tak obyčejná voda. Zrodila se z pochodu pod hvězdnou oblohou, ze zpěvu rumpálu a z úsilí mých paží. Byla mému srdci milá jako nějaký dárek. Když jsme byl malý chlapec, svíčky na vánočním stromku a něha úsměvů, to vše dodávalo vždycky zvláštní záři vánočnímu dárku, který jsem dostal.

„U vás lidé pěstují pět tisíc růží v jedné zahradě,“ řekl malý princ, „a přece tam nenalézají to, co hledají...“

„Nenalézají...“ odpověděl jsem.

„A přesto by mohli najít, co hledají, v jediné růži nebo v kapce vody...“

„Ano,“ odpověděl jsem.

A malý princ dodal: „Ale oči jsou slepé. **Musíme hledat srdcem.**“

ZVON

Napil jsem se. Dobře se mi dýchalo. Písek má za úsvitu barvu medu. Radoval jsme se i z té medové barvy. Proč jen jsem pocítil tíseň...?

„Musíš dodržet slib,“ řekl tichounce malý princ a zase si ke mně přisedl.

„Jaký slib?“

„Víš, náhubek pro beránka... jsem odpovědný za tu květinu!“

Vytáhl jsem z kapsy své náčrty.

Malý princ je uviděl a zasmál se: „Ty tvé baobaby vypadají jako hlávky zeli...“

A já na ně byl tak hrdý!

„A tvá liška... její uši... ty se trochu podobají růžkům... a jsou hrozně dlouhé!“

A znovu se zasmál.

„Jsi nespravedlivý, neuměl jsem nakreslit nic jiného než zavřené a otevřené hroznýše.“

„Ale to bude dobré, řekl, „děti jsou chápavé.“

Nakreslil jsem mu náhubek. Když jsem mu ho podával, pocítil jsem bolest u srdce:

„Ty máš nějaké plány, které neznám...“

Neodpověděl mi.

Řekl: „Víš, můj příchod na Zemi... zítra bude jeho výročí...“

Chvilku mlčel a potom ještě dodal: „Spadl jsem nedaleko odtud...“

A začervenel se.

Znovu jsem pocítil, aniž jsem věděl proč, tu zvláštní bolest. Přesto mě napadla otázka:

„Takže to nebyla náhoda, že ses procházel tenkrát ráno, když jsem tě před týdnem poznal, jen tak sám, na tisíce mil od všech obydlených krajů! Vracel ses k místu, kam jsi spadl.“

Malý princ se opět začervenel.

A váhavě jsem dodal: „Snad kvůli tomu výročí?“

Malý princ se znovu začervenel. Nikdy neodpovídal na otázky, ale když se někdo červená, znamená to „ano“, vidíte?

„Ach on odpověděl: „Musíš teď pracovat. Musíš se vrátit ke svému stroji. Budu tady na tebe čekat. Vrať se zítra večer...“

Níjak mě to neuklidnilo. Vzpomněl jsem si na lišku. Člověk se vydává v nebezpečí, že bude trochu plakat, když se nechal ochočít...

(pokračování příště)

Modlitba

Tuto modlitbu mně dala jedna žena v kostele se slovy, že se jí modlí celý život a ráda by se podělila o povzbuzující slova i s čtenáři Zvonu.

Rozpamätaj sa, svätá Panna Mária, že by nikdy nebolo počuť, že by bol niekto opustený, kto sa utiekal pod tvoju ochranu a tebe o pomoc alebo príhovor žiadal. Aj ja touto dôverou povzbudená k tebe Matka, Panna panien, sa ponáhľam, k tebe prichádzam, k tebe sa uchylujem, ja ubohá hriešnica, Matka večného Slova, nezavrňni moje slova, ale ma milostivo vypočuj a vyslyš. AMEN

Blahopřejeme

Dne 7. září oslavuje třicet let **Tomáš Brabec**. Milý Tomáši, jménem krajanské rodiny v Astorii Ti přeji hodně štěstí zdraví a Boží požehnání.

Fr. Antonín

Pan **Jan Tomeček** oslavuje 80 let svého života

dne 21. září. Celá krajanská rodina mu přeje hodně štěstí a pohody do dalších let. Hodně dobrých vtipů, které umí tak nenapodobitelně vypravovat. Boží požehnání, ať Vás provází po celý čas. Velké díky a obdiv Vám patří za starost o chod krajanské komunity v Astorii.

Zemřeli

Safely Home

I am home in Heaven, dear ones;

Oh, so happy and so bright!

There is perfect joy and beauty

In this everlasting light.

Dne 20. července 2006 zemřela ve věku 81. let paní **Dagmar Fiala, MD**. Odpočinutí věčné dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Ve věku 91. let zemřel pan **John Kubick**. Pán života a smrti si ho povolal na věčnost v neděli dne 20. srpna 2006. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Fakulta bude mít zcela nové vedení - ženu

CYRILOMETODĚJSKOU teologickou fakultu olomoucké Univerzity Palackého povede poprvé v její historii žena, dosavadní proděkanka fakulty Gabriela Ivana Vlková. Kongregace pro katolickou výchovu v Římě dala napodruhé souhlas s jejím jmenováním, řekl Radek Palašćák z Univerzity Palackého.

Potíže s volbou

Akademický senát fakulty zvolil Vlkovou děkankou již v dubnu. Následně ji ale do funkce nedoporučila Kongregace pro katolickou výchovu v Římě s poukazem na krátkou praxi a nedostatečnou odbornou a publikační činnost. Olomoucký arcibiskup a velký kancléř fakulty Jan Graubner ale požádal koncem května kongregaci o souhlas znovu.

Po druhé již úspěch

Podle něj neměla v prvním návrhu k dispozici dostatečné informace. K nové žádosti proto s omluvou přiložil i seznam odborné a publikační činnosti Vlkové. Nové stanovisko kongregace potěšilo vedení Univerzity Palackého. "Rektor univerzity je velmi rád, že toto neklidné období skončilo. Je dobře, že dojde k obsazení funkce děkana teologické fakulty. Očekává, že nové vedení bude zárukou další dobré práce fakulty," uvedl prorektor univerzity Jakub Dürr.

Počet katolíků v USA nadále roste *(The Tablet)*

Podle oficiálního katolického zdroje vzrostl počet katolíků v minulém roce více než o jeden milion. Zatímco počet dětí v katolických školách a počet návštěvníků bohoslužeb klesl. Svazek o 2 043 stranách pojmenovaný po svém vydavateli v New Jersey „*Kenedy Directory*“ vyšel koncem července.

Najdeme zde jména všech kněží vysvěcených v USA, jména všech farností, katolické školy atd. Počty jsou brány z výročních statistik diecézí k 1. lednu 2006.

Počet katolíků vzrostl o 1,3 miliónů na 69, 135, 254. Počet studentů na katolických středních školách klesl pod 680 000. Což je o 13,000 méně než v roce 2004. Do základních škol se přihlásilo 1,76 mil. dětí, 84,000 méně než v minulém roce. Katolické university a vysoké školy zaznamenaly 764,000 studentů, což je o 9,000 méně než rok před tím.

Podle direktáře bylo v kostele oddáno 212,000 párů, 11,000 méně než v předchozím roce.

Počet biřmovanců klesl na 630,000 o 15,000 méně. První svatě přijímání přijalo v roce 2005 833,000 dětí, o 40,000 méně než v přechozím roce. Počet křtů dosáhl 943,000 dětí - 34,000 méně. Počet dospělých křtů a přijetí do církve zůstal přibližně stejný jako v roce 2004, tj. 154,000.

V roce 2005 bylo vysvěceno 438 kněží, o 29 méně než v minulém roce. Počet diecézních a řádových kněží v USA je 42,271, 1,151 méně než v minulém roce. Počet řádových sester klesl o 2,000 na 67,773. V USA působí 5,252 řádových bratrů, 265 méně než v roce 2004. Poprvé od znovuoživení jáhenské služby po II. Vatikánském koncilu počet stálých jáhnů klesl na 14.995, ale velmi jemně o 32.

Něco pro zasmání

Co všechno může zaznít při bohoslužbě:

...sedí po krabici Otce...

...ty jediný jsi sprchovaný...

...trpěl pod polským pirátem (event. pod koňským pirátem)...

...i proto, šrotovnice naše (rozuměj – i protož, orodovnice naše)...

I některé písně mohou doznat zajímavých změn – např. oblíbená cyrilometodějská:

...Cyril a Metod kázali nám z pásu,

ochranu škytli v církve svatě mlůně (co je to mlůna, mami?),
učili národ z natí ctnosti k rasu...

V originále: ...Cyril a Metod kázali nám spásu,
ochranu škytli v církve svatém lůně,
učili národ znátí ctnosti krásu...

Nebo se při křížové cestě dozvíme, že Pán Ježíš zemřel
„i za tajné hřichy **oblíbených** hrobů“
– rozuměj **oblíbených**...

Bílá Voda bývala černou můrou sester *Stanislava Kovářová*

Katastr Bílé Vody, ze tří stran obklopený státní hranicí s Polskem, představuje nejsevernější výběžek Moravy.

V minulosti se mohla obec chlubit piaristickým gymnáziem, v padesátých letech minulého století se stala černou můrou řádových sester, které byly do kraje, kde lišky dávaly dobrou noc, svezeny po zrušení klášterů v roce 1950. Přibližně pro 600 řeholnic různých kongregací se stal novým "domovem" bývalý piaristický klášter v Bílé Vodě, který ovšem již několik desetiletí jako neobývaný chátral. Střecha byla děravá, nechyběl hmyz, hlodavci a všudypřítomný nepořádek. Sestry zde byly ponechány svému osudu. Naštěstí bylo u kláštera alespoň malé hospodářství, které jim zajistilo nejnnutnější obživu, vypomáhaly si však i brigádami v zemědělství; dřevo na top si ovšem musely v lese nasbírat samy.

V březnu 1951 byla v klášteře zřízena šicí dílna, v níž více než 100 sester pracovalo jako šičky pro Oděvní závody Prostějov. Šily pro ně především vložky do pánských obleků a dámské sukně. V průběhu srpna a září 1951 byly přítomné řeholnice rozděleny do tří věkových kategorií. Sestry do 30 let měly pracovat v továrnách a v zemědělství, od 30 do 60 let v šicí dílně, která byla v září 1951 přestěhována do bývalé tělocvičny v Javorníku, a jen ty, které dosáhly šedesáti let, měly zůstat v Bílé Vodě, stejně jako sestry dlouhodobě nemocné nebo práce neschopné.

Pro ně byl v listopadu 1951 zřízen v Bílé Vodě Charitní domov pro řeholnice. V jeho čele stál správce, bez jehož vědomí a souhlasu nesměly sestry opustit vesnici, musely mu též hlásit všechny návštěvy či trpět, aby jim kontroloval poštu. Později se původně uzavřený ústav se zákazem vycházení přece jen stal "klasickým" domovem důchodců, z něhož mohly řeholnice po ohlášení i odjíždět či přijímat návštěvy. Vzhledem k tomu, že v domově žily sestry různých kongregací, musely se vzájemně přizpůsobit i v bohoslužbách v jediné kapli.

Od roku 1950 žilo ročně v Bílé Vodě průměrně 300-400 řeholnic třinácti různých kongregací. V tomto "zastrčeném" koutě země se postupem doby vytvořila zvláštní církevní komunita, která přečkala všechny překážky i útrapy a nesmazatelně se vepsala do historie Bílé Vody. Řeholnice zůstaly v domově v Bílé Vodě až do roku 1991; od roku 1950 jich zde kolem 700 zemřelo. Byly pochovávány na místním hřbitově, který Ministerstvo kultury ČR prohlásilo 28. září 2000 za kulturní památku.

**Kněz vzpomíná, jak se klášter v Králíkách
v 50. letech změnil na vězení**

Před šestapadesáti lety trávil léto kněz Jan Zemánek v klášteře s poutním kostelem v Králíkách na východě Čech. Na tom by nebylo nic zvláštního, kdyby tam nebyl jako vězeň.

"Čtrnáctého dubna 1950 nás tam v noci odvezli přímo z bohosloveckého semináře. Bylo nás 250, takže jsme se tam museli mačkat," vzpomíná nyní jedenaosmdesátiletý Zemánek. Tehdy pro něj začalo pronásledování komunistickým režimem. Celý klášter se proměnil v podivné vězení pro kněží přísně střežené komunistickou bezpečností.

V pátek se do Králík vrátil, aby ve zdejším Muzeu čs. opevnění spoluzahájil výstavu o komunistické perzekuci "Lidé proti lidem" a také se podíval na místo svého věznění. Nebylo zdaleka jediné. Během devíti let strávených za ostnatým drátem vystřídal i věznice, jako jsou Mírov či Valdice. Tam to bylo ještě horší. "Ale Králíky - to byla moje první zkušenost. Vůbec jsme netušili, že se něco takového může stát. Do našeho semináře se tajní policisté dostali v noci pakličí. Byl to otřes. V první chvíli jsme nevěděli, jestli neskončíme na Sibiři," vzpomíná kněz.

Králický klášter se změnil v jeden z takzvaných centralizačních klášterů, v nichž byli soustředěni kněží z celé země. Bylo jich dva a půl tisíce. Základní podmínkou byla izolace. Šlo totiž o to, aby kněží byli pod dohledem a nemohli působit na lidi. "Vše se samozřejmě odehrálo bez soudu. Jen se objevily články v novinách, že jsme měli vysílačky a zbraně. A to byl pro příbuzné šok. Ani blízcí nechápali, že je to všechno inscenace," vzpomíná Zemánek.

V klášteře vládl tuhý režim. Pracovali jako nádeníci na poli, v dílnách... "Samozřejmě, že vzpomínky se vracejí, ale nemám na ně čas. A ani jsem se tím nechtěl zabývat. Co se stalo mně, byla maličkost, jiní byli odsouzeni k smrti. Nenosím v sobě žádnou hořkost," vysvětluje kněz, který dnes žije v Tasovicích nedaleko Znojma.

Na výstavě, kterou spoluotvíral, byly poprvé uveřejněny dosud prakticky neznámé dopisy vězněných kněží, které podvodně získávala tajná policie (StB). Dozorci, kteří měli důvěru kněží, jim slíbili dopisy vynést a poslat. Ve skutečnosti je předali StB. "Příchozí pošta byla zadržována, a tak nemohli uvěznění kněží zjistit, zda dopis došel," vysvětlil organizátor výstavy a ředitel muzea Richard Sicha. "Někteří byli na základě takto zjištěných kontaktů vězněni," připomíná Zemánek.

Sám Zemánek procestoval "na státní náklady" celou republiku. V Králíkách byl půl roku, potom ho odvezli k PTP, takzvaným černým baronům - tedy opět na nucené práce. Po několika letech na svobodě byl zase zatčen a v roce 1961 šel do vězení znovu. Obvinili ho, že chtěl obnovit církevní řády, které zde působily před únorem 1948. Dostal deset let. Z nich si odseděl čtyři a půl. "Za ostnatým drátem v různé podobě jsem strávil devět let. Víím, že někteří lidé, kteří zažili perzekuci, se s tím nemohou srovnat. Ale já si myslím, že to v sobě někdy nesou jako zbytečnou zátěž," dodává kněz.

SAINT FOR YOUTH*Saint Augustine feast day: August 28*

Augustine was born in North Africa in 354. His father was a pagan who wanted his son to be a man of learning, and cared little about his character. His mother was St. Monica, who urged her son to lead a good life.

Augustine fell into bad company and read bad books. For thirteen years he led a very evil life. But his mother kept praying for his conversion. One day while he was reading the letters of St. Paul, he made up his mind to become a Christian. His mother's prayers were answered. Augustine became a Christian at 33, a priest at 36, a bishop at 41. He preached often and wrote many books during his thirty five years as bishop of Hippo in North Africa.

Augustine wrote:

"Too late have I loved Thee, O Beauty of ancient days, yet ever new! Our hearts were made for Thee, O lord, and they are restless until they rest in Thee."

St. Augustine died in the year 430. He is honored today as a Doctor or Teacher of the Church, and a patron of theologians.

Dr. George J. Svejda

Czech Chapel news

A traditional pilgrimage to the Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception and the Czech National Memorial Chapel of Our Lady of Hostyn in Honor of Saint John Nepomucene Neumann – located in Washington, D.C. – is planned on the occasion of the 25th anniversary of the Chapel's consecration, dedication and celebration. The event is scheduled for June 2008.

To put on a program appropriate for an occasion of this merit and magnitude, volunteers will be needed. For health reason our small cadre of senior volunteers are few and progressively more limited in their capabilities as time moves along. Unless younger volunteers come forward to help with the planning and associated activities, this reality casts serious doubt on holding a social program as of this time – less than two years before the 25th anniversary pilgrimage.

We therefore appeal to readers of this announcement, especially those who live in general proximity to the Washington, D.C. area, to consider volunteering with our Chapel Group by contacting Dr. George Svejda, Anniversary Event Chairman, at (301) 421 9417; or, Al Broz, Chapel Group Coordinator, at (703) 698 5318 // email address: jb3316ab@cox.net

Česká mše svatá ve Washingtonu

V neděli **8. října v poledne** budeme mít v naší národní kapli mši svatou slouženou dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku. Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu zúčastnili této mše svaté konané v naší české duchovní tradici. Za výběr české národní kaple vás všechny upřímně zvou Col. Al Brož (USAF Ret.) Tel. (703) 698 5318; Dr. George J. Švejda, PhD. Tel. (301) 421 9417.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci září:

Adélka Čížová 1. září, Jerome Minister 2. září, Ludmila Sedláčková 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, **Tomáš Brabec 7. září**, Barbara Jochová 12. září, Jana Pecháčková 16. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek st. 20. září, Miloš Knorr, M.B.E. 20. září, **Jan Tomeček 21. září**, Vlasta Krupková 24. září, Anička Tydlitátová 25. září, Dagmar Čermáková 26. září.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Dáša Lehm, N.K. Grnazotti, Xenie Bogaerts, Vlasta Seibert, Růžena Bunžová, Joseph a Gita Hlavinka, James a Mariane Solfronk, Frank a Věra Rychecký, Jarda Nehybka, Helena a Tony Kočica, George a Hedvika Krátký, Miroslav Chybík, Frank Fiala, Peter Z. Kleskovic.

Mše svaté v září 2006

Datum	Úmysl	Dárce
02-Sep-06	Za zemřelého Johna Kubicka	Československý club Manhasset
03-Sep-06	Za zomrelého Juraje Rabíka	Tomáš a Daniela Brabec
05-Sep-06	Za zemřelou Dagmar Fialovou	Václav a Mariane Solfronkovi
07-Sep-06	Za přátele od Panny Marie Karmelské, za zdraví a Boží požehnání	manželé Krátcí
10-Sep-06	Za Martina Krále	Libuše Králová
12-Sep-06	Za české a moravské biskupy	rodina Chybíkova
16-Sep-06	Za zdraví a Boží požehnání pro Ludmily Sedláčkovy a Janečkovy	rodina Sedláčkova
17-Sep-06	Za zemřelého Jiřího Smrčka	Božena a Peter Smrčka
18-Sep-06	Za sestru Miladu Havlikovu	rodina Krupkova
26-Sep-06	Za Václava Seiberta	Vlasta Seibert
28-Sep-06	Za Mikulaše Pope, za zdraví a Boží požehnání k narozeninám a za Václava Sedláčka k svátku	rodina Sedláčkova

Krajanské bohoslužby **každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.**

Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959**

E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. **každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>**